

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 15ης Οκτωβρίου 2004*

Στην υπόθεση T-193/04 R,

Hans-Martin Tillack, εκπροσωπούμενος από τους I. Forrester, QC, T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger και J. Siaens, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους C. Docksey και C. Ladenburger, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως κάθε μέτρου που θα ληφθεί στο πλαίσιο της καταγγελίας που υπέβαλε η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) στις 11 Φεβρουαρίου 2004 στις βελγικές και τις γερμανικές δικαστικές αρχές και, αφετέρου, να διαταχθεί ο OLAF να μην ελέγξει, εξετάσει ή ακούσει το περιεχόμενο οποιουδήποτε εγγράφου και κάθε πληροφορίας που έχουν στην κατοχή τους οι βελγικές δικαστικές αρχές μετά την έρευνα που πραγματοποιήθηκε στην κατοικία και το γραφείο του προσφεύγοντος στις 19 Μαρτίου 2004,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

- 1 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ 1999, L 136, σ. 1), διέπει τα των ελέγχων και δράσεων που αναλαμβάνουν οι υπάλληλοι της OLAF κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.
- 2 Το άρθρο 10 του κανονισμού 1073/1999 φέρει τον τίτλο «Διαβίβαση πληροφοριών από την Υπηρεσία». Στην παράγραφο 2 ορίζει τα ακόλουθα:

«Με την επιφύλαξη των άρθρων 8, 9 και 11 του παρόντος κανονισμού, ο διευθυντής της Υπηρεσίας διαβιβάζει στις δικαστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συνέλεξε η Υπηρεσία κατά τη διάρκεια των εσωτερικών ερευνών σχετικά με πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη. Υπό την επιφύλαξη των απαιτήσεων της έρευνας, ενημερώνει ταυτόχρονα το οικείο κράτος μέλος.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 3 Ο προσφεύγων είναι δημοσιογράφος και εργάζεται στο γερμανικό περιοδικό *Stern*.
- 4 Ο προσφεύγων έγραψε δύο άρθρα που δημοσιεύθηκαν στο *Stern* στις 28 Φεβρουαρίου και στις 7 Μαρτίου 2002 αντιστοίχως, σχετικά με διάφορες περιπτώσεις παρατυπιών που διαπίστωσε ένας υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο Van Buitenen. Το περιεχόμενο των άρθρων αυτών έδειχνε ότι ο προσφεύγων είχε πλήρη γνώση του περιεχομένου ενός υπομνήματος που είχε συντάξει ο Van Buitenen στις 31 Αυγούστου 2001 (στο εξής: υπόμνημα Van Buitenen) και δύο εμπιστευτικών εσωτερικών σημειωμάτων του OLAF, της 31ης Ιανουαρίου και της 14ης Φεβρουαρίου 2002, όσον αφορά το εν λόγω υπόμνημα (στο εξής: εσωτερικά σημειώματα).
- 5 Στις 12 Μαρτίου 2002, ο OLAF άρχισε εσωτερική έρευνα σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999, προκειμένου να εντοπίσει τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στους οποίους οφείλεται η διαρροή του υπομνήματος Van Buitenen και των εσωτερικών σημειωμάτων.
- 6 Στην ανακοίνωση Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002, με την οποία ανήγγειλε την έναρξη της εν λόγω έρευνας, ο OLAF παρατήρησε ότι «δεν αποκλείεται να χρηματίστηκε κάποιος από τον OLAF (ή από άλλο όργανο) για να δώσει τα έγγραφα αυτά».
- 7 Το *Stern* δημοσίευσε ανακοίνωση τύπου στις 28 Μαρτίου 2002, στην οποία επιβεβαίωσε ότι έχει στην κατοχή του το υπόμνημα Van Buitenen και τα εσωτερικά σημειώματα, διέψευσε όμως ότι κάποιος από τους συνεργάτες του έδωσε χρήματα σε υπάλληλο της Επιτροπής για να λάβει τα έγγραφα αυτά.

- 8 Αφού ζήτησε από τον OLAF να ανακαλέσει τις εναντίον του κατηγορίες περί δωροδοκίας, ο προσφεύγων έφερε την υπόθεση στις 22 Οκτωβρίου 2002, στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Στις 18 Ιουνίου 2003, ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής παρουσίασε σχέδιο συστάσεως προς τον OLAF, στο οποίο παρατηρεί ότι ο ισχυρισμός περί δωροδοκίας χωρίς αποδεικτικά πραγματικά στοιχεία, στην ανακοίνωση Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002, συνιστά περίπτωση κακής διοίκησης και ότι ο OLAF θα πρέπει μάλλον να ανακαλέσει τους ισχυρισμούς περί δωροδοκίας που περιέχει η ανακοίνωση. Απαντώντας στη σύσταση αυτή στις 30 Σεπτεμβρίου 2003, ο OLAF δημοσίευσε ανακοίνωση Τύπου με τον τίτλο «Διευκρίνιση του OLAF σχετικά με ενδεχόμενη διαρροή πληροφοριών» για την οποία πληροφόρησε τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Ο τελευταίος εξέδωσε την απόφασή του στις 20 Νοεμβρίου 2003, και περιέλαβε κριτική παρατήρηση στα συμπεράσματά του.
- 9 Στις 11 Φεβρουαρίου 2004, ο OLAF διαβίβασε βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, πληροφορίες στις εισαγγελικές αρχές των Βρυξελλών (Βέλγιο) και του Αμβούργου (Γερμανία), σχετικά με τα αποτελέσματα της εσωτερικής έρευνας που είχε κινήσει στις 12 Μαρτίου 2002.
- 10 Κατόπιν αυτής της διαβιβάσεως πληροφοριών, κινήθηκε στο Βέλγιο έρευνα για παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου. Στις 19 Μαρτίου 2004, και κατόπιν παραγγελίας του ανακριτή στις Βρυξέλλες, η ομοσπονδιακή βελγική αστυνομία διεξήγαγε έρευνα στην κατοικία και στο γραφείο του προσφεύγοντος. Κατασχέθηκαν πολυάριθμα έγγραφα και άλλα αντικείμενα ανήκοντα στον προσφεύγοντα. Στις 23 Μαρτίου 2004, ο προσφεύγων προσέφυγε κατά της κατασχέσεως ενώπιον του ανακριτή στον οποίο είχε ανατεθεί η υπόθεση ο οποίος και την απέρριψε. Ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αρμοδίου τμήματος τον Απρίλιο του 2004.

Διαδικασία

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Ιουνίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε, αφενός, την ακύρωση

του μέτρου με το οποίο ο OLAF διαβίβασε στις 11 Φεβρουαρίου 2004, ορισμένες πληροφορίες στις εισαγγελικές αρχές των Βρυξελλών και του Αμβούργου (στο εξής: επίδικο μέτρο) και, αφετέρου, την αποκατάσταση της βλάβης που υπέστη λόγω της απόφασης αυτής και των σχετικών πράξεων του OLAF.

12 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 4 Ιουνίου 2004 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 243 ΕΚ, ζήτησε από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων:

- να διατάξει την αναστολή εκτέλεσεως εν όλω ή εν μέρει κάθε μέτρου ή πράξεως που θα ληφθεί στο πλαίσιο της «καταγγελίας» που υπέβαλε ο OLAF στις 11 Φεβρουαρίου 2004 στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές·

- να διατάξει τον OLAF να μην ελέγξει, εξετάσει ή ακούσει το περιεχόμενο οποιουδήποτε εγγράφου ή πληροφορίας που περιήλθε στην κατοχή των βελγικών δικαστικών αρχών κατόπιν της έρευνας στην κατοικία και στον τόπο εργασίας του προσφεύγοντος, που πραγματοποίησαν οι αρχές αυτές στις 19 Μαρτίου 2004, και στο πλαίσιο της οποίας κατασχέθηκαν οι φάκελοί του, ο υπολογιστής του και άλλα έγγραφα·

- εν αναμονή συνεχίσεως της διαδικασίας και υποβολής των παρατηρήσεων του OLAF, να διατάξει τον OLAF να μην επιχειρήσει κανένα μέτρο, κατόπιν των καταγγελιών του της 11ης Φεβρουαρίου 2004, υπό την επιφύλαξη της συνέχειας που θα δώσει ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου στα δύο προηγούμενα αιτήματα·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

 - να διατάξει κάθε άλλο αναγκαίο κατά την κρίση του μέτρο.
- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 17 Ιουνίου 2004, η Fédération internationale des journalistes (διεθνής ομοσπονδία δημοσιογράφων) (FIJ) ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος.
- 14 Στις 21 Ιουνίου 2004, η Επιτροπή κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως προσωρινών μέτρων.
- 15 Στις 28 Ιουνίου 2004, ο προσφεύγων κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της FIJ. Η Επιτροπή δεν κατέθεσε παρατηρήσεις εντός της προθεσμίας που της τάχθηκε.
- 16 Στις 19 Ιουλίου 2004 πραγματοποιήθηκε άτυπη συνάντηση ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων παρουσία του προσφεύγοντος και της Επιτροπής. Κατά τη συνάντηση αυτή, οι διάδικοι δεσμεύθηκαν να μελετήσουν το ενδεχόμενο φιλικού διακανονισμού της διαφοράς. Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιουλίου 2004, η Επιτροπή υπέβαλε παρατηρήσεις ως προς το ενδεχόμενο φιλικού διακανονισμού. Στις 9 Αυγούστου 2004, ο προσφεύγων κατέθεσε την απάντησή του στις παρατηρήσεις της Επιτροπής.
- 17 Κατόπιν των παρατηρήσεων που κατέθεσαν η Επιτροπή και ο προσφεύγων, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων κάλεσε την παρεμβαίνουσα να καταθέσει γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

- 18 Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 7 Σεπτεμβρίου 2004.
- 19 Στις 14 και στις 15 Σεπτεμβρίου 2004, ο προσφεύγων και η Επιτροπή κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της FIJ.

Σκεπτικό

- 20 Βάσει των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, αφενός, και του άρθρου 225, παράγραφος 1, ΕΚ, αφετέρου, το Πρωτοδικείο μπορεί αν φρονεί ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 21 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι μια αίτηση προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζει τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*), τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, και επομένως μια αίτηση αναστολής είναι απορριπτέα εφόσον δεν πληρούται μία από αυτές [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30]. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, αν απαιτείται, στη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2001, C-445/00 R, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-1461, σκέψη 73).

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως

- 22 Κατά το άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου που έχει εφαρμογή στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, το δικαίωμα παρεμβάσεως των ιδιωτών εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι αποδεικνύουν συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς.
- 23 Συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς νοείται ως άμεσο και ενεστώς συμφέρον για την ευδοκίμηση των αιτημάτων του διαδικού που ο αιτών την παρέμβαση προτιθέται να υποστηρίξει (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 2003, C-186/02 P, Ramondín και Ramondín Cápsulas κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2415, σκέψη 7). Προς τούτο, για να επιτραπεί η παρέμβαση πρέπει να εξετάζεται αν ο αιτών την παρέμβαση θίγεται ευθέως από την προσβαλλόμενη πράξη και αν είναι βέβαιο ότι έχει συμφέρον στην έκβαση της δίκης [βλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1997, C-151/97 P(I) και C-157/97 P(I), National Power και PowerGen κατά British Coal και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-3491, σκέψη 53].
- 24 Κατά πάγια νομολογία, γίνεται δεκτή η παρέμβαση αντιπροσωπευτικών ενώσεων που έχουν ως αντικείμενο την προστασία των μελών τους σε υποθέσεις στις οποίες ανακύπτουν βασικά ζητήματα δυνάμενα να επηρεάσουν την κατάσταση των μελών τους [προαναφερθείσα διάταξη National Power και PowerGen κατά British Coal και Επιτροπής, σκέψη 66, και διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 28ης Σεπτεμβρίου 1998, C-151/98 P, Pharos κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-5441, σκέψη 6· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 28ης Μαΐου 2001, T-53/01 R, Poste Italiane κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1479, σκέψη 51]. Ειδικότερα, μπορεί να επιτραπεί σε μια ένωση να παρέμβει σε μια υπόθεση αν είναι αντιπροσωπευτική σημαντικού αριθμού επιχειρήσεων που δρουν στον οικείο τομέα, αν οι σκοποί της περιλαμβάνουν και την προστασία των συμφερόντων των μελών της, αν η υπόθεση μπορεί να θέσει ζητήματα αρχής που επηρεάζουν τη λειτουργία του οικείου τομέα και αν δηλαδή τα συμφέροντα των μελών της μπορούν να θιγούν σε σημαντικό βαθμό από την απόφαση ή τη διάταξη που θα εκδοθεί (βλ., κατ' αυτή την έννοια, διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1993, T-87/92, Kruidvat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1375, σκέψη 14).

- 25 Τέλος, σημειωτέον ότι η υιοθέτηση ευρείας ερμηνείας του δικαιώματος παρεμβάσεως έναντι των ενώσεων έχει σκοπό να καθίσταται δυνατή η καλύτερη εκτίμηση του πλαισίου των υποθέσεων ενώ ταυτόχρονα αποφεύγεται μια πληθώρα των ατομικών παρεμβάσεων οι οποίες θα διατάραζαν την αποτελεσματικότητα και την ομαλή διεξαγωγή της δίκης (προαναφερθείσα διάταξη National Power και PowerGen κατά British Coal και Επιτροπής, σκέψη 66).
- 26 Η FIJ ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος. Συναφώς παρατηρεί ότι είναι διεθνής συνδικαλιστική οργάνωση υπό τη μορφή διεθνούς ενώσεως μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, ότι αντιπροσωπεύει σημαντικό αριθμό μελών, ότι το αντικείμενο και οι δραστηριότητές της περιλαμβάνουν την εκπροσώπηση των μελών της και την προάσπιση των επαγγελματικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των δημοσιογράφων σε παγκόσμιο επίπεδο και ότι η παρούσα υπόθεση εγείρει βασικά ζητήματα ικανά να επηρεάσουν τα μέλη της.
- 27 Ο προσφεύγων δηλώνει ότι δεν διατυπώνει αντιρρήσεις ως προς την αίτηση της FIJ. Η Επιτροπή δεν κατέθεσε παρατηρήσεις.
- 28 Διαπιστώνεται, πρώτον, ότι η FIJ δήλωσε, χωρίς να αντικρουστεί από τον προσφεύγοντα ούτε από την Επιτροπή, ότι εκπροσωπεί άνω των 500 000 συνδρομητών σε 109 κράτη. Η FIJ μπορεί συνεπώς να θεωρηθεί ως αντιπροσωπευτική ένωση μεγάλου αριθμού συνδρομητών στον οικείο τομέα.
- 29 Εν συνεχεία, όσον αφορά το αντικείμενο της FIJ, το άρθρο 3 του καταστατικού της προβλέπει ότι έχει ως αντικείμενο «την προστασία και την ενίσχυση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των δημοσιογράφων» καθώς και «τον σεβασμό και την προάσπιση της ελευθερίας πληροφόρησης, της ελευθερίας των μέσων ενημέρωσης και της ανεξαρτησίας της δημοσιογραφίας, ειδικότερα μέσω δραστηριοτήτων έρευνας και ελέγχων των παραβιάσεων των δικαιωμάτων των δημοσιογράφων και μέσω δράσεων για την προάσπιση του δημοσιογράφου και της εργασίας του».

- 30 Τέλος, η παρούσα υπόθεση εγείρει μεταξύ άλλων το ζήτημα, αφενός, αν, στο πλαίσιο του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, η διαβίβαση από κοινοτικό όργανο σε εθνικές αρχές πληροφοριών ικανών να καταλήξουν στην αποκάλυψη ορισμένων δημοσιογραφικών πηγών μπορεί, σε ορισμένες περιστάσεις, να θεωρηθεί παράνομη και αν, αφετέρου η διαβίβαση αυτή είναι ικανή να προξενήσει βλάβη στη σταδιοδρομία ή τη φήμη του δημοσιογράφου που επωφελήθηκε από τις πηγές αυτές, η οποία μπορεί να αποκατασταθεί στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως. Ειδικότερα, εν προκειμένω ανακύπτει το ζήτημα αν, και ενδεχομένως υπό ποιες περιστάσεις, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θα μπορούσε να διατάξει προσωρινά μέτρα που θα υποχρεώνουν κάποιο κοινοτικό όργανο να μην έχει την παραμικρή επαφή με εθνικές δικαστικές αρχές σχετικά με δικαστική έρευνα που κίνησαν αυτές. Δεδομένου ότι η θέση που μπορεί να λάβει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με τα ερωτήματα αυτά ανάγεται ενδεχομένως στο πεδίο της αρχής της προστασίας των πηγών των δημοσιογράφων, είναι ικανή να επηρεάσει τις συνθήκες υπό τις οποίες εργάζονται τα μέλη της FIJ.
- 31 Δεδομένου, συνεπώς, ότι τα συμφέροντα της FIJ μπορούν να θιγούν από τη θέση που θα λάβει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της FIJ.

Ως προς το εκ πρώτης όψεως παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως

- 32 Κατά πάγια νομολογία το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής στην κύρια δίκη δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως προδικάζεται η κρίση της ουσίας της υποθέσεως. Εντούτοις, μπορεί να καταστεί αναγκαία όταν προβάλλεται το προδήλως απαράδεκτο της προσφυγής στην κύρια δίκη επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, η απόδειξη περί υπάρξεως ορισμένων στοιχείων που επιτρέπουν να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό μιας τέτοιας προσφυγής (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 11ης Απριλίου 2003, T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1825, σκέψη 53).

- 33 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν υπάρχουν στοιχεία που στηρίζουν εκ πρώτης όψεως το συμπέρασμα ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο προσφεύγων στην κύρια υπόθεση είναι παραδεκτή.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 34 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη. Κατά την άποψή της, το επίδικο μέτρο δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί. Πράγματι, η προσφυγή αφορά έγγραφα του OLAF προς τις βελγικές και γερμανικές αρχές με τις οποίες ο OLAF απλώς τους διαβίβασε τις πληροφορίες που έλαβε κατά τις εσωτερικές έρευνες όσον αφορά πράξεις που μπορεί να επισύρουν ποινική δίωξη. Η διαβίβαση των πληροφοριών αυτών δεν παρήγαγε καθ' εαυτή δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται και από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2003, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-1), καθώς και από τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 2003, T-215/02, Gómez-Reino κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-A-345 και II-1685), και της 13ης Ιουλίου 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. I-2923).
- 35 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι ενέργειες των βελγικών αρχών απορρέουν ευθέως από την απόφαση του OLAF να υποβάλει καταγγελία εναντίον του. Συναφώς, παρατηρεί ότι ο OLAF είναι σημαντικότερη υπηρεσία, οι πράξεις της οποίας έχουν την αμέριστη υποστήριξη των κρατών μελών. Αν δεν γινόταν δεκτό το αίτημα του OLAF να κατασχεθούν «αποδεικτικά στοιχεία» αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί ως παραβίαση από το Βασίλειο του Βελγίου της υποχρεώσεως καλόπιστης συνεργασίας που θεσπίζει το άρθρο 10 ΕΚ.
- 36 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι, στην παρούσα κατάσταση, δεν υπάρχει στο Βέλγιο καμία δικαστική οδός που θα μπορούσε να εμποδίσει την πρόσβαση του OLAF στα

κατασχεθέντα έγγραφα. Πράγματι, τίποτα δεν εμποδίζει τον OLAF να παρέμβει στη διαδικασία ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων ως πολιτική αγωγή και να ζητήσει την πρόσβαση στα έγγραφα και τις πληροφορίες που κατασχέθηκαν κατά τις έρευνες. Ακόμη και πριν οι βελγικές αρχές απαγγείλουν κατηγορία ο OLAF θα μπορούσε να ζητήσει από τον Βέλλο γενικό εισαγγελέα την άδεια να λάβει γνώση του φακέλου και ο εισαγγελέας — καίτοι έχει ορισμένο περιθώριο ενέργειας — θα έκανε προφανώς δεκτό το αίτημα αυτό. Κατά συνέπεια, η παρούσα υπόθεση επιβάλλει δικαστικό έλεγχο σε κοινοτικό επίπεδο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23, και της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5615, σκέψη 20).

- 37 Η FIJ, με τα ίδια επιχειρήματα όπως και ο προσφεύγων, υποστηρίζει ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι πλήρως παραδεκτή.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 38 Υπενθυμίζεται ότι πράξεις ή αποφάσεις που μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής συνιστούν μόνο τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-476/93 P, Nutra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-4125, σκέψεις 28 και 30· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-54/96, Oleifici Italiani και Fratelli Rubino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3377, σκέψη 48, και της 22ας Μαρτίου 2000, T-125/97 και T-127/97, Coca-Cola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψη 77).
- 39 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη πράξη είναι το μέτρο με το οποίο ο OLAF διαβίβασε στις βελγικές και τις γερμανικές αρχές πληροφορίες, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999.

40 Κατά τη διάταξη αυτή «ο διευθυντής της Υπηρεσίας διαβιβάζει στις δικαστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συνέλεξε η Υπηρεσία κατά τη διάρκεια των εσωτερικών ερευνών σχετικά με πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη».

41 Επιπλέον, ο κανονισμός 1073/1999 αναφέρει στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη ότι «εναπόκειται στις αρμόδιες εθνικές αρχές ή, αναλόγως των περιπτώσεων, στα θεσμικά όργανα, όργανα και οργανισμούς, να αποφασίζουν για τη συνέχεια που θα δίδεται στις ολοκληρωθείσες έρευνες, με βάση την έκθεση που εκπονείται από την Υπηρεσία».

42 Σημειωτέον επίσης ότι στη διαβιβαστική επιστολή της 11ης Φεβρουαρίου 2004 ο διευθυντής του OLAF αναφέρει τα ακόλουθα:

«[...] Βάσει του άρθρου 10, [παράγραφος] 2, του κανονισμού 1073/1999 [...] και ενόψει ενδεχόμενης κίνησης ένδικης διαδικασίας, σας διαβιβάζω την προσωρινή έκθεση στην παρούσα υπόθεση που περιέχει πληροφορίες για πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη.»

43 Ο κανονισμός 1073/1999 και η διαβιβαστική επιστολή της 11ης Φεβρουαρίου 2004, δεν στηρίζουν την ανάλυση του προσφεύγοντος, αλλά αποδεικνύουν ότι η διαβίβαση πληροφοριών από τον OLAF προς τις εθνικές δικαστικές αρχές δεν δημιουργεί δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι των αρχών αυτών, οι οποίες παραμένουν ελεύθερες να αποφασίσουν για τη συνέχεια που θα δώσουν στις έρευνες του OLAF.

44 Όσον αφορά την υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας που θεσπίζει το άρθρο 10 ΕΚ, αυτή βεβαίως υποχρεώνει τις εθνικές δικαστικές αρχές να αντιμετωπίσουν με σοβαρότητα μια διαβίβαση πληροφοριών από τον OLAF στο πλαίσιο του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999. Ωστόσο, η υποχρέωση αυτή δεν

επιβάλλει στις εθνικές αρχές να πραγματοποιήσουν ειδικές ενέργειες αν φρονούν ότι οι πληροφορίες που διαβίβασε ο OLAF δεν δικαιολογούν τέτοιες ενέργειες. Η απόφαση που λαμβάνουν ενδεχομένως οι εθνικές αρχές να δώσουν συνέχεια στη διαβίβαση πληροφοριών από τον OLAF λαμβάνεται, δηλαδή, στο πλαίσιο της αυτόνομης άσκησης των εξουσιών που έχουν οι αρχές αυτές.

- 45 Στο πλαίσιο αυτό, όσον αφορά το επιχείρημα περί δικαιώματος για αποτελεσματική δικαστική προστασία, ο προσφεύγων ουδόλως απέδειξε γιατί δεν μπορεί να προσβάλει την απόφαση των εθνικών δικαστικών αρχών να διατάξουν έρευνα στην κατοικία και στον τόπο εργασίας του. Αντιθέτως, από τις εξηγήσεις του προσφεύγοντος προκύπτει σαφώς ότι άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του ανακριτή στον οποίο ανατέθηκε η υπόθεση και ήδη εξελίσσονται ένδικες διαδικασίες σε εθνικό επίπεδο. Λαμβανομένου υπόψη ότι ο προσφεύγων έχει στη διάθεσή του, στο εθνικό επίπεδο, μέσα παροχής εννόμου προστασίας, παρέλκει η εξέταση του ζητήματος αν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, το δικαίωμα για αποτελεσματική δικαστική προστασία μπορεί να καταστήσει προσβλητή μια κοινοτική πράξη η οποία διαφορετικά δεν θα μπορούσε να προσβληθεί.
- 46 Η απόφαση του OLAF να διαβιβάσει την εν λόγω έκθεση στις εθνικές δικαστικές αρχές δεν παράγει δεσμευτικά νομικά αποτελέσματα και συνεπώς δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.
- 47 Κατά συνέπεια, στο παρόν στάδιο, δεν φαίνεται να υπάρχουν στοιχεία που να στηρίζουν το συμπέρασμα ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι, εκ πρώτης όψεως, παραδεκτή.
- 48 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θα εξετάσει μόνο τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σχετικά με το περί αποζημιώσεως αίτημα.

Fumus boni juris

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 49 Για να αποδείξει ότι το αίτημα αποζημιώσεως είναι εκ πρώτης όψεως βάσιμο, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι «το επίδικο μέτρο, οι ανακοινώσεις Τύπου του Μαρτίου 2002 και του Σεπτεμβρίου 2003, που παραβιάζουν τις αρχές της χρηστής διοίκησης και της αναλογικότητας [...], καθώς και εν συνεχεία οι δημόσιες δηλώσεις ως προς τη διεξαγόμενη έρευνα σχετικά με τον προσφεύγοντα έβλαψαν σοβαρά τη φήμη και την υπόληψη του προσφεύγοντος στα μάτια των συναδέλφων του».
- 50 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι «υπέστη σοβαρή ζημία τουλάχιστον σε δύο επίπεδα». Πρώτον υποστηρίζει ότι «θα του είναι δυσκολότερο να λάβει πληροφορίες από πηγές στις οποίες στηρίζεται για την άσκηση του επαγγέλματός του». Δεύτερον υποστηρίζει ότι «θα δυσκολευθεί να πωλήσει τα άρθρα του σε εφημερίδες και περιοδικά» και ότι «οι ενέργειες του OLAF έβλαψαν σοβαρά την εξέλιξη της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας και τις δυνατότητες εξέλιξής του». Ο προσφεύγων φρονεί ότι «αυτή η ζημία προκλήθηκε άμεσα από τις παράνομες ενέργειες του OLAF» και επισημαίνει ότι αυτές οι πτυχές της διαφοράς «αναπτύσσονται εκτενέστερα στην κύρια προσφυγή».
- 51 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι συντρέχει η προϋπόθεση σχετικά με το *fumus boni juris*.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 52 Κατά πάγια νομολογία η θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας κατά την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εξαρτάται από τη συρροή

ενός συνόλου προϋποθέσεων, δηλαδή ότι ο παραβιαζόμενος κανόνας δικαίου αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, ότι η παράβαση είναι κατάφωρη και, τέλος, ότι υπάρχει άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβίασεως και της υποχρεώσεως που υπέχει η αρχή που εξέδωσε την πράξη και της ζημίας που υπέστησαν οι ζημιωθέντες (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σκέψεις 41 και 42, και της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-312/00 P, Επιτροπή κατά Camar και Tico, Συλλογή 2002, σ. I-11355, σκέψη 53). Αν δεν συντρέχει μία από τις προϋποθέσεις αυτές η προσφυγή απορρίπτεται στο σύνολό της χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-104/97 P, Atlanta κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Συλλογή 1999, σ. I-6983, σκέψη 65).

- 53 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, το αποφασιστικό κριτήριο για να θεωρηθεί μια παράβαση του κοινοτικού δικαίου ως κατάφωρη είναι το στοιχείο ότι το συγκεκριμένο κοινοτικό όργανο βαρύνεται με πρόδηλη και σοβαρή παράβαση των ορίων που διέπουν την οικεία εξουσία εκτιμήσεως. Όταν το όργανο αυτό έχει πολύ μικρό, σχεδόν ανύπαρκτο περιθώριο εκτιμήσεως, και μόνη η παράβαση του κοινοτικού δικαίου μπορεί να αρκεί για να θεμελιώσει κατάφωρη παράβαση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 1996, C-5/94, Hedley Lomas, Συλλογή 1996, σ. I-2553, σκέψη 28· της 8ης Οκτωβρίου 1996, C-178/94, C-179/94 και C-188/94 έως C-190/94, Dillenkofer κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-4845, σκέψη 25· της 2ας Απριλίου 1998, C-127/95, Norbrook Laboratories, Συλλογή 1998, σ. I-1531, σκέψη 109· της 4ης Ιουλίου 2000, C-424/97, Haim, Συλλογή 2000, σ. I-5123, σκέψη 38, και Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 43 και 44).
- 54 Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση της αιτιώδους συνάφειας, υπενθυμίζεται ότι κατά πάγια νομολογία, πρέπει να υπάρχει άμεση συνάφεια αιτίου και αποτελέσματος μεταξύ της παράνομης πράξης που προσάπτεται στο συγκεκριμένο όργανο και της προβαλλόμενης ζημίας, συνάφεια την οποία οφείλει να αποδείξει ο προσφεύγων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2002, T-220/96, EVO κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2265, σκέψη 41, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έχει κριθεί εξάλλου, ότι η παράνομη συμπεριφορά του συγκεκριμένου οργάνου πρέπει να είναι η αποφασιστική αιτία της ζημίας (διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-201/99, Royal Olympic Cruises κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-4005, σκέψη 26, επιβεβαιωθείσα κατόπιν αιτήσεως αναιρέσεως με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 2002, C-49/01 P, Royal Olympic Cruises κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

- 55 Εν προκειμένω, από την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων προκύπτει ότι ο προσφεύγων ζητεί με την κύρια προσφυγή του να του επιδικαστεί αποζημίωση για τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω του ότι ζημιώθηκε η επαγγελματική του σταδιοδρομία και προσεβλήθη η φήμη του και η υπόληψή του. Από την προσφυγή του προκύπτει επίσης ότι η ζημία αυτή οφείλεται σε δύο παράγοντες. Αφενός μεν στο επίδικο μέτρο και αφετέρου στη δημοσίευση των ανακοινώσεων Τύπου του OLAF κατά τους μήνες Μάρτιο 2002 και Σεπτέμβριο 2003.
- 56 Όσον αφορά, πρώτον, τη ζημία που υποτίθεται ότι προκλήθηκε από το επίδικο μέτρο, ο προσφεύγων δεν διευκρινίζει σε τι συνίσταται εκ πρώτης όψεως η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ, αφενός, της συμπεριφοράς που προσάπτει στην Επιτροπή, δηλαδή της διαβίβασεως πληροφοριών από τον OLAF στις εθνικές αρχές και, αφετέρου, της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη.
- 57 Η έλλειψη διευκρινίσεων ως προς αυτό το σημείο είναι περισσότερο ενδεικτική καθόσον διαπιστώθηκε ήδη στη σκέψη 46 ανωτέρω ότι μόνη η διαβίβαση της εν λόγω έκθεσης από τον OLAF στις εθνικές αρχές δεν είχε δεσμευτικό αποτέλεσμα έναντι των αρχών αυτών που παρέμειναν ελεύθερες να αποφασίσουν τη συνέχεια που θα δινόταν στην εν λόγω διαβίβαση.
- 58 Είναι πράγματι σαφές ότι αν οι εθνικές αρχές δεν αποφάσιζαν να κινήσουν ανακριτική διαδικασία ο προσφεύγων δεν θα είχε υποστεί τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη. Για τον λόγο αυτό η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Επιτροπή και της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη ο προσφεύγων δεν υπάρχει.
- 59 Κατόπιν αυτού και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν ο προσφεύγων απέδειξε ότι υπέστη οποιαδήποτε ζημία, συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε επαρκώς ότι το επίδικο μέτρο μπορεί να θεμελιώσει εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας.

- 60 Όσον αφορά, δεύτερον, τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη ο προσφεύγων λόγω της δημοσίευσης από τον OLAF των ανακοινώσεων Τύπου του Μαρτίου 2000 και του Σεπτεμβρίου 2003, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν περιέχει κανένα νομικό ή πραγματικό στοιχείο που να δίνει τη δυνατότητα στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να εκτιμήσει κατά τι η προσαπτόμενη συμπεριφορά αντιβαίνει στις αρχές της χρηστής διοίκησης και της αναλογικότητας. Χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το ζήτημα αν οι δύο αυτοί κανόνες μπορούν να παράσχουν δικαιώματα στους ιδιώτες κατά την έννοια της εφαρμοστέας νομολογίας (βλ. σκέψη 52 ανωτέρω και, ιδίως απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, T-196/99, Area Cona κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3597, σκέψη 43), αρκεί να διαπιστωθεί ότι το γεγονός και μόνον που επικαλείται ο προσφεύγων ότι ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής διαπίστωσε το 2003 «περίπτωση κακής διοίκησης» δεν σημαίνει ότι συντρέχει παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης όπως την ερμηνεύει ο κοινοτικός δικαστής. Υπενθυμίζεται επίσης ότι τα περιστατικά που γνώριζε ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής όταν εξέδωσε την τελική του απόφαση στις 20 Νοεμβρίου 2003 δεν είναι οπωσδήποτε τα ίδια με αυτά που έχει στη διάθεσή του σήμερα το Πρωτοδικείο.
- 61 Επιπλέον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η επίδικη συμπεριφορά είναι παράνομη, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν περιέχει καμία ένδειξη που να δίνει τη δυνατότητα στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να εκτιμήσει γιατί η δημοσίευση από τον OLAF των ανακοινώσεων Τύπου του Μαρτίου 2002 και του Σεπτεμβρίου 2003 μπορεί να χαρακτηριστεί ως «κατάφωρη παραβίαση» ικανή να θεμελιώσει εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω).
- 62 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι χωρίς να προδικάζεται η απόφαση που θα εκδώσει το Πρωτοδικείο στην κύρια υπόθεση, και βάσει των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, ο προσφεύγων δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι το αίτημα αποζημιώσεως που διατυπώνει δεν είναι προδήλως αβάσιμο.
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις χορηγήσεως προσωρινών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 15 Οκτωβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf